

Тотуїсь

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 10 (30)

Грудень

1956

ЖДЕМО ГОСТЯ

Пізній-пізній вечір,
Дітям спати треба,
Та сьогодні ждемо
Гостя ми із неба.

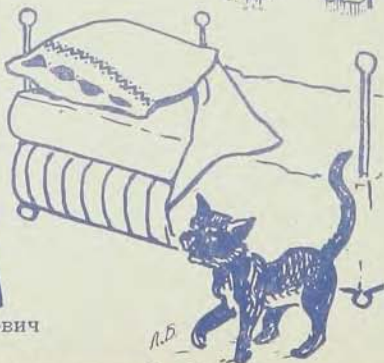
Срібні-срібні зорі
Стелять шлях Святому.
Ой, щоб лиш потрапив
Він до нас до дому!

Десь дзвенять дзвіночки,
Іскриться дорога:
Певно вже близенько
Післанець від Бога!

Сестричка **Леся**

Малюнок Лесі Вакович

ил. сестр. В. Кушнір, ОХ

КВІТИ ДЛЯ ВЛАДИКИ

Митрополит Андрей Шентицький

В кімнаті Олі, на тій стіні, що навпроти дверей, над полицкою на книжки висить образ Митрополита Андрея. Владика зодягнений в золоті ризи, з мітрою на голові, довга сива борода, в лівій руці держить патерицю. Праву руку підніс до благословення, з-під густих брів споглядають добрі батьківські очі.

А Оля сидить біля стола і розв'язує задачу. Нелегка це справа, це ж перший рік, як вона пішла у школу. Тож не раз зідхаючи відкладає олівець, щоб втомлена рука відпочила, а очі підносить до образу. А Владика з образу всміхається до неї по-батьківськи, немов хоче сказати: — „Учися, доню, пильно та багато! Хоч і важка це праця, та вартісна вона. Наука принесе тобі цінні скарби та допоможе найти цвіт щастя, що вічно цвіте...”

І вмиль Оля забуває, що рахунки такі трудні, і далі береться писати. А в кімнатку ввійшла мати і поставила перед образом Владики китицю квіток.

— Мамо, скажи, чому саме сьогодні ти ці квіти ставляєш? — питає Оля.

— Це, доню, давненько було, — відказує мама, — я перший рік у школу ходила, як ти тепер, але в Україні, у Львові. І кожного року в день ім'янин Митрополита, у свято апостола Андрея Первозванного, ходили ми складати Владиці побажання. Не тільки із нашої школи, але з усіх шкіл у Львові ішли діти до Владики, бо Він так дуже любив дітей. А того разу я мала дати квіти і віршик говорити. О, як дуже я раділа, як пильно віршик вивчала!

В той день я прибігла дуже рано у школу. Учителька дала мені квіти і я дуже обережно держала їх, коли ми ішли на Святоюрську гору. Там, біля храму святого Юра, стоїть митрополича палата. Я була спокійна, тільки серце чомусь так голосно і швидко стукотіло. Я не пам'ятаю, що вчителька говорила, знаю тільки, що я дуже-дуже хотіла побачити Владика. Нас попросили зайти до кімнати. Там я нічого не бачила, тільки сивого дідуся в чернечій рясі, що сидів на кріслі та всміхався до мене. Я приступила до нього, щоб дати йому квіти та сказати віршик, але в той момент я забула, що маю робити. Владика простягнув руку і якимсь так солодко глянув на мене. Мені так радісно стало, і я — замість дати квіти — почала плакати з радості. А Владика пригорнув мене та гладив по голові. Мої сльози котились йому на рясу.

Тоді я поклала квіти Владиці на коліна і сказала йому, як дуже я хотіла в нього бути. Опісля я ще й віршик говорила, а Владика дуже уважно слухав. А потім сказав: — Дякую тобі, донечко! Ще так гарно ніхто мені не бажав!

На другий рік інша учениця несла квіти. А я свої квіти ставила перед його образом. Перед тим образом, що тут висить. Так кожного року. Хоч Владики вже немає поміж нами, я кожного 13-го грудня, в день святого Андрія, приношу Владиці квіти.

Оля вдягнула плащик та вибігла з кімнати. За деякий час вернулася, а в руках мала квіти.

— Мамо, і я Владиці квіти принесла! І від сьогодні кожного року, в день Його ім'янин, разом з тобою буду приносити! — І поставила свої квіти біля маминих. І здавалося їй, що образ ожив, Владика своєю рукою гладив її чорняву голівку і казав: Дякую, донечко! . . .

СВЯТИЙ МИКОЛА

В Свято Миколи
У нічку темну,
Відчинив янгол
Браму тюремну,
Святий Микола
У дверях станув,
Із рук у в'язнів
Впали кайдани.

Святий Угодник
У свое Свято
Ще й Івасеві
Воскресив брата,
Що був повстанець,
В бою загинув,

З большевиками —
За Україну.

Святий Микола
У свое Свято,
Радість приносить
У кожну хату,
Приносить віру,
Що правда Божа
На Україні
Ще переможе...

Зоряна нічка,
Тихо довкола,
І чуда творить
Святий Микола.

Л. Х.

Л. Х. 50

СРІБНИЙ ГРІШ

Був собі хлопчик, а звали його Олесем. Мав він двох старших братів й одну сестру. Мав ще доброго батька, що діток своїх дуже любив. Та мав ще добре серденько, що до людей, пташок і квітів було таке приязне, як сонечко.

Не було в нього тільки матусі. Вона з неба дивилася за своїми дітками.

Хлопчик Олесь був маленький і хворенький. Сестричка Палазя добре дбала, доглядала і братчика вирощала. Часто і пісні співала. Вони були йому найлюбіші.

Літом слухав, як жита по полях співають, восени, як дощі по шибках вигравають, а зимою за вікном високі сосни стояли, як зачарований замок, і казку зими розповідали.

Любо було слухати пісень сестрички, а ще любіше було тоді, як у неділю всі разом співали різних пісень зі співаника. Були там церковні, були світські, веселі і сумні.

Одного дня, коли вітер носив листя з дерев на своїх легеньких крилах, прийшов великий празник у Виткові Новім. З'їхалось багато-багато народа зі всіх доколишніх сіл. Недалеко церкви розклали купці столики, а на них стільки чудес! Для дітей півники з пір'ячком, пищалі, калинові сопілки. Чого тільки тут не було! Все блищало, за очі хапало.

них стільки чудес! На шнурках висіли коралі, чотки. Стояли молитовники, образозки, ікони. Для дітей півники з пір'ячком, пищала

Іде Олесь з Палазею і так хотів би сопілочку, або хоч півника з червоним пір'ячком. Але Палазя поспішає до церкви, на храм. Тільки у маленьку ручку брата тисне срібний гріш на півника. — Не загуби! — каже.

У церкві глітно. Звідки стільки людей взялося? — дивується малий Олесь. Свічі яскраво палають, молитви несуться, як димок кадильний. Але Олесеві за гаряче. Гріш удолоні такий великий, такий важкий! Ні, таки без Палазі піде Олесь купити собі півника! Та не так то легко пройти поміж людьми і в церкві і на дворі. Що це — хтось грає? Співає? Пісня кличе хлопчика, а він їй назустріч. Під деревом сидить

дідусь з лірою. Волосся в нього біле, борода довга, а лице старе, поморщене.

— Страшний Суд настане — грізно виводить старечий голос. — Ох, і страшно! — думає хлопчик, але бачить — люди не тікають, слухають, дехто побожно зідхає. Проспівав дідусь, пробує струн, а люди кидають йому у шапку дрібняки. І маленька ручка Олесья несміло кладе срібний гріш.

— Спасибі, парубче, спасибі, — дід підніс очі на малого. — „Дай Боже, щоб ти виріс на славу людину та людям завжди добро чинив”.

— Таке мале, а таке розумне! — обізвались голоси. — Ти чий будеш? — питали інші. В Олесья личко почервоніло, як буряк, але відважно каже: — Пилипа Мишуги син, коли знаєте.

— ** —

Роки минали. З малого хворовитого хлопчика виріс гарний школяр-юнак. І так сталося, що на самого Юрія поїхав він з батьком до Львова.

Батько й син зайшли в церкву, сіли близько крилоса та й стали співати з дяками. Олесеві так любо: всі пісні відомі. Голос його радісно звучить, щирим сріблом ллється. І не за примічує, що всі на нього дивляться. А старший дяк аж з лавки вийшов, до нього підходить.

Скінчилось Богослуження. А за ними з церкви виходять старший дяк Микола Гетьман, та

просто батькові каже: — „У вашого сина такий голос, що й у Львові не знайти. От, давайте його у нашу дяківську школу. Хороший дяк з нього вийде”.

— „Ну — як сину?” — питає батько, а сам радий-радий.

— „Та ви ж, тату, як скажете, то можу вчитись”, — а сам нишком молиться, щоб залишитись у школах.

Домовились. Залишився Олесь у Львові у дяківській бурсі. Ліпшого учня за нього не було в цілій школі.

Та не знав ще тоді Олесь і не прочував, що не дяком судилось йому бути, а славним на весь

Олександр Мишуга

світ співаком. Змінилось все в його житті, тільки серце залишилося таке добре, як тоді, коли був ще дитиною. І срібний гріш падав з його рук не сотнями, а тисячами для тих, що були в потребі.

ПЕРШИЙ БІЙ

(Продовження)

Постріли сипалися густо. Василько догадався: то певно московська стежа наскочила на відділ Січових Стрільців і вони тепер пражать її вогнем своїх новеньких рушниць. Крізь віконце з горіща було видно, як Москалі сідали на коней і втікали. Вусатий офіцер кинувся до дверей лісничівки, певно, щоб забрати торбу, але двері були зачинені. Люто лаючись, кидався на двері, намагаючись їх виломати, але ломака міцно їх піддержувала. Підбіг до вікна, але десь збоку зовсім недалеко бахнув постріл і, мов оса, свисну-

Малюнок Христі Зелінської

Святий Миколай любить усіх дітей на цілому світі та до всіх приходить у Свій Празник: до дітей у Німеччині, в Китаю, в Америці, в гарячій Африці та на холодній Алясці. Звичайно — не забуває Він і про українських дітей. Ось тут на образку Він вже прийшов, а діти ждуть дарунків. Дарунки вже теж готові, а ви скажіть, читачі „Готуйсь”, що та для кого тут призначене?! Та не тільки скажіть, а й напишіть до „Готуйсь”!

ла куля. Офіцер відскочив від стіни, і почувши, що його обсіпали скалки розбитої кулею шибки, допав коня і зник у лісі.

На лісничівці не стало ні одного московського солдата. Василько, ще блідий з напруження, починав усміхатися: торба з військовими паперами таки зосталася в його руках.

— Мерщій утікати! — блиснула думка. — Вони ще можуть вернутися!..

Василько скочив з горища просто на підлогу і, притискаючи торбу до себе, вибіг на подвір'я. Мов тінь, він мигнув попри стіни лісничівки і зник між густими кущами. Там присів і наслухував. Постріли віддалювалися, мабуть, стрільці погналися за Москалями наперед. Обережно порачкував далі. Потім побіг хильцем, мов заєць, від куща до куща. За хвилину посувався дном глибокого яру, де одноманітно й байдуже шумів потік.

Почуваючись безпечніше, юнак почав заспокоюватися. На серці робилося радісно.

— Гляди, стрільче! — жартував в думках сам зі собою — військові папери — не марниця. Від них може залежати доля боїв, життя багатьох людей. Буде тобі нагорода: пан сотник на збірці похвалить перед цілою сотнею, а куховар дасть тобі подвійну порцію квасолевої зупи.

Ішов з годину. Сонце починало схилятися до заходу, але Василько не думав про спочинок. Постановив мандрувати хоча б усю ніч, щоб якнайскоріше передати торбу своєму командантові.

Але положення починало знов бути непевне. По горах все частіше лунали далекі постріли, знак, що московські стежі підсуваються ближче до австрійської оборонної лінії. Василько знов став неспокійний: якщо його, борони Боже, спіймає московська стежа, обшукає і найде торбу з паперами, його підозріватимуть у шпигунстві і з ним може бути погано... А ще гірше те, що військові папери не дістануться до рук сотникові Семенюкові і московський плян оточення стрільців може здійснитися. Василько аж перехрестився.

— Мати Божа, заступи!..

Але, хто відважний, той має і щастя. Вийшовши з яру, Василько побачив стрілецьку стежу з десятка людей, що обережно гусаком посувалася на південь. Один стрілець провадив за поводи осідланого коня.

— Гей, хлопці, гей! Чекайте! — закликав Василько з узлісся, а коли стрільці оглянулись, побіг до них. Його пізнали. Справу полагоджено за кілька хвилин. Придався і московський кінь, що його стрільці спіймали в лісі без вершника. Василько передав тор-

бу з паперами командантові стежі з проханням, щоб один стрілець верхи негайно завіз торбу до Сянок і разом із окремою запискою передав сотникові в його власні руки.

— Я піду ще трохи понюхаю, що роблять москалики! — заявив Василько товаришам зброї. Попрощався, побажав стрільцям доброї подорожі і зник у лісі.

3. Під кулями

Позбувшись цінної, але небезпечної торби, Василько вільніше відітхнув. Тепер міг знову вдавати бойківського хлопця, кривого чи приглухого, як вимагатиме потреба. Мандрував до півночі. У найближчому селі зайшов до крайньої хати, повечеряв і бачив власними очима, як московські кінні стежі виїжджали з лісу й обережно просувалися на південь. Господарів син, що тількищо вернувся з сусіднього села, розповів, що головна московська сила посувається битим шляхом уздовж залізниці, а в придолинку Москалі устали кілька гармат.

(Продовження буде)

Цього року, як і завжди, святий Миколай відвідав всіх українських дітей по цілому світі. А на світліні — його відвідини у Трентоні, Америка.

ЩО ПИШЕ ОЧАЙДУШОК ЧИТАНЧИК?

Ви, читачі „Готуйсь”, вже знаєте Читанчика? Він теж тепер співпрацює у „Готуйсь” та буде

Вам писати, які нові книжечки для Вас появились. А Ви його добре слухайте — та купуйте ці книжечки! Отже:

Зайшов я у книгарню, а там книжок-книжок... Дивлюся: поміж товстими книжками маленька книжечка лежить. Беру до рук та читаю: „Пластова Бібліотека ч. 1. Ніна Мудрик: „НАМИСТЕЧКО”. На обгортці чудова картинка, розмальована самою ж авторкою. Дівчинка і хлопчик вдягнені по-українськи силяють розсипане намистечко.

Розгортаю картки: гарний папір, читкі, великі букви, гарні, ніжні ілюстрації. Це ж саме для новачтва ця книжечка! Ось ві-

тає вона вас весною, до хатки листочками стукає, грою сопілки будить приспані зимою поля і ліси. А там „Христос Воскресе” співають дзвони, соняшний ранок будить діток, черешеньки дозрівають на гілках. Потічок запрошує Марусеньку сполокати ніжки у холодній водичці. Нарешті приходить літо. Палають огники. А при огнику приключилася пригода, а яка — самі прочитайте! Далі книжечка веде нас в осінь: опадають золоті листки з беріз, приходить іней до садів, потім мороз, сніжок падає, надходить Свят-Вечір. На кінець Дід-Мороз хоче злякати новачат, але вони його не бояться.

Прочитайте цю гарну книжечку — присвячену Вам. Якщо ще її не маєте — замовте її у крамниці „Молоде Життя”, Нью Йорк, 140 2-га Евня.

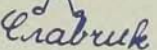
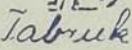
А коли докладно прочитаєте, пишть до „Готуйсь” для Очайдушка, котрий із віршів Вам найбільше сподобався.

Здоровлю Вас і до побачення через місяць!

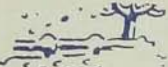
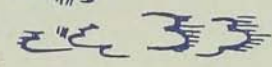
Готуйсь!

Ваш Очайдушник Читанчик

Новак і песик
Славик Табрик

Близько свято -я,

Синце із -и.

 уже

 -и -и.

Щоб за -ем всі,

українські

Могли разом із їх

У цей радити.

Пічник -чик ,

А (Талія),

А (Твасик) гарну -у,

А (Орися) -ю

Піклав і

У -у (Славик)

А за ним пічник велику

 у -ах

РЕБУСИК

КОШИЧКИ НА ЯЛИНКУ

(Рисунки братчика Сірого Орла Влодка)

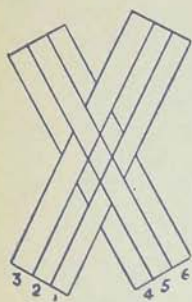
Йде Різдво і Ви всі вже певно радієте гарною ялинкою. Але найкраща вона буде таки тоді, коли прикрасите її прикрасами, що їх Ви самі собі зробили, бо новак вмiє все сам собі зробити!

Ось тут на рисунку маєте два кошички, що в них можна повісити цукорки чи горішки на ялинку. Один та другий зроблений із твердого паперу двох барв. Барви можете собі дiбрати, які хочете.

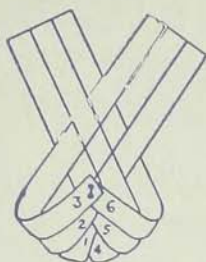
Перший кошичок (рисунки 1 до 4) складаємо із шости пасочків паперу. Пасочки число 3, 2 та 1 — однієї барви, 4, 5 та 6 — другої. Їх переплітаємо по середині і на краях складаємо та перешиваємо разом в одному місці, як на рис. 2. Тільки вважайте добре, в якому порядку складати пасочки, а то кошичок не буде держатися! Так само робимо і на другому кінці. А тоді пришиваємо ручку, що теж зроблена із двох пасочків різної барви (1 та 2). Їх загинаємо на перемену, щоб вийшла ніби гармонійка, а тоді кінці пришиваємо до країв кошичка — і вішаємо на ялинку. Таких кошичків можна зробити багато, кожний інших барв!

А другий витинаємо із подвійно складеного паперу, як на рис. 5. Таких куснів витинаємо два, різнобарвні та сплітаємо разом. Пильно пригляньтесь, як їх сплітати, а тоді й самі пробуйте. Коли кошичок готовий — дайте ушко із кольорової нитки.

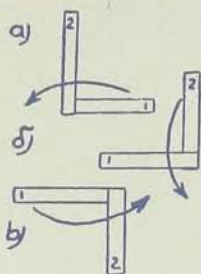
Ті кошички можете не лише вішати на ялинку, але й можете їх продавати на різдвяному ярмарку на новацький заробіток!

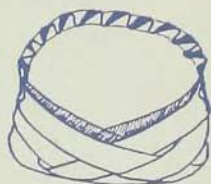
puc.1

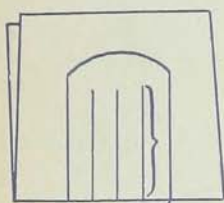
puc.2

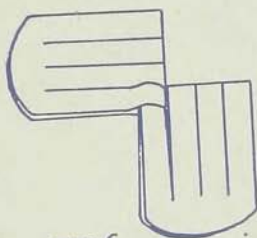
puc.3

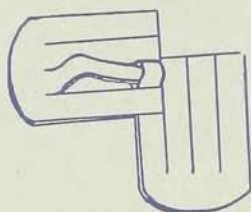
puc.4

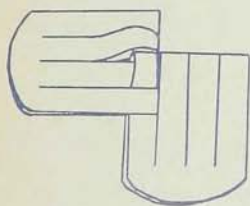
puc.5

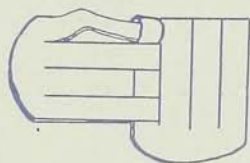
puc.6

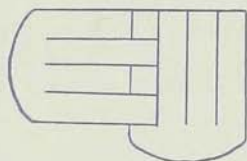
puc.7

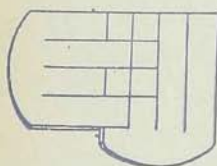
puc.8

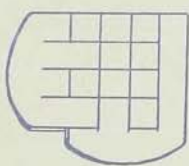
puc.9

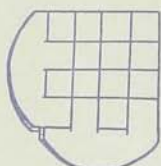
puc.10

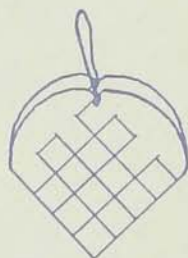
puc.11

puc.12

puc.13

puc.14

Box

ЛИСТИ ВІД НОВАЦТВА

Новачка-самітниця Аня Мостович із Любівіл, Америка, пише:

... Мушу Тобі сказати, Сестричко, що журналлик „Готуйсь” є моїми пластовими сходами і взагалі моїм цілим Пластом. Кожного числа „Готуйсь” я нетерпеливо очікую і перечитую його від початку до кінця.

Цього року мені було дуже сумно, що я не могла поїхати в табір. Я зі Сянею дістали маленького братчика Андрійка і не було кому мене відвезти, ні привезти. Хоч як я тішилася Андрійком, не переставала думати про табір. На вакаціях ми були на нашому дуже гарному хуторі в горах. Там ми зі Сянею палили вогники вечером, а одного разу навіть і велику ватру. Я зробила синьожовтий прапор, нарисувала тризуб і це ми прибили на палики і святочно встромили на високій горі в лісі. Довкруги нашого прапору ми насипали глини, а з камінчиків я склала слово: „Готуйсь”. Ми зі Сянею щодня ходили до нашого прапору — це був наш пластовий табір. Тут я вчила Сяню співати пластові пісні, які ще пам’ятала з минулого року з табору. Я взагалі вчила її того всього, чого сама навчилася в таборі. Сяня, моя сестра, ще маленька і має лише три рочки, але я думаю, що з неї може бути ще добра новачка, коли я буду її далі вчити.

Готуйсь!

Аня Мостович

ПОДЯКА

Я дістала дуже гарну картку-привіт з табору новачок з Дітройту „Пташки” з України”. Підписані були ройові: Оля Ворик і

Надійка Олесницька. Через мій журналлик „Готуйсь” я складаю їм щирю подяку, що не забувають про мене, новачку-самітницю!

Аня Мостович

— ** —

Новачка-самітниця Іруся Гнатюк пише:

Я була цього року два тижні в таборі, але саме, коли я приїхала, то ще встигла бути на прощальному огнику, коли відїздила сестричка Леся. То було дуже гарно. Новачки заспівали пісню, що її нас навчила наша кохана командантка п. Кучер. „Сестричко-голубко, ти всім помагаш, скажи ти новацтву найкращую казку...” Тоді сестр. Леся сказала казку про Україну в тюрмі і про вітер, що стукає в її вікно. Кінчиться казка так: „... Колись застукає вітер у вікна українських дітей, що живуть на чужині і повідомлять, що Україна на них чекає...”

Мені ця казка дуже сподобалася і завжди про неї думаю.

Так гарно почалося моє перебування в таборі. Через чергові два тижні ми мали гутірки з п. Команданткою і Сестричками про Івана Франка, Лесю Українку й Основника Пласту д-ра Олександра Тисовського і також писали привіти до других пластових таборів і до „Готуйсь”. Ми відбули один більший марш в терен, крім того мали ми дві теренові гри і три веселі огники.

П. Командантка навчила нас гарних пісень і ми їх завжди співали, а тепер дома теж співаємо.

Службу Богу і Святе Причас-тя ми відбували разом із табором

юначок. Щовечора після спільної молитви я грала на моєму флейтику на площі перед нашим баракком „Ніч вже йде”, а потім була тиша, тільки Діброва шуміла...

— ** —

Прогулянка новаків з новацького табору „Нове Запоріжжя” в Іст Четгемі, Америка

... Одного дня в серпні 1956 р. збудила нас ранком сурма. В коротких штанцятах вибігли ми на руханку. Потім вмилися та прибрали наші ліжка та кімнати. Опісля одягнули однострої та пішли на таборову площу на молитву. Після молитви хорунжі підняли на щогли пралори, а таборовий писар відчитав наказ Команданта Новацького Табору, пл. сен. Я. Шегрина.

В наказі було сказано, що сьогодні відбудеться одноденна прогулянка. Всі новаци дуже втішилися цією вісткою. Зараз після сніданку два гнізда новаків, під проводом гніздових Тараса і Титуса, вимаршували із табору в Іст Четгемі в напрямі містечка Ред Рак (Червона Скала), віддаленого на п'ять миль від нашого табору. Дорогою ми зустрічали багато працюючих на полі селян-фармерів. Під час маршу ми теж бачили різні звірята, як: корови, коні, вівці, песиків та курочок. Після довшої мандрівки наша група дійшла до оселі Червона Скала. В тій оселі ми закупили харчі для нас, а негайно потім ми вирушили з поворотом до Іст Четгему. Цим разом братчики попроварили нас іншою дорогою, а саме лісами та берегами потічка. На черговому відтинку ми пообідали. Дорога, що нею ми тепер маршували, була на одну миль довша, як попередня, за-

Новак Олеся у таборі „Нове Запоріжжя”

те цікавіша, бо краєвид мінявся щохвилини. По дорозі ми оглядали сліди диких звірів, як: ведмедів, диків, оленів, зайців, лисів та інших. В часі цієї мандрівки мали ми теренову гру, яка полягала в тому, що наші новацькі гнізда розділилися на окремі групи. Перша вирушила зараз, а друга децю пізніше за першою із завданням непомітно підійти до першої групи та заскочити її. Я був у другій групі. Ця наша друга група новаків після деякого часу обережно підійшла до великої поляни, де завважено табір першої групи новаків під проводом братчиків. Так непомітно та несподівано ми на них напали, здобуваючи перемогу. Під вечір наші новацькі гнізда, голодні, втомлені, але вдоволені, примандрували до нашого улюбленого табору новаків „Нове Запоріжжя” в Іст Четгемі.

Новак орля Олеся Попович,
Нью Йорк

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Сестричка Орися із Німеччини так пише про відвідини у нашого Основника Пласту д-ра Олександра Тисовського:

Зворушлива хвилина була, коли ми ходили Йому бажати на Його Уродини. Увечорі рушили два табори (дівочий і хлоп'ячий) до села, де жив Дрот — так коротко кличуть д-ра Тисовського, — щоб побажати Йому. У темряві було видно лише низку світел, то ми несли смолоскипи і той вогняний ланцюг виглядав вночі прекрасно. Ніч була тиха, зоряна, чомусь пригадувала мені ночі вдома, в Україні, а настроїй був надзвичайний. З нами ішли тільки старші новачки, малих ми не брали, бо це кілька кілометрів від нашого табору і ніч. Новачка були захоплені і говорили: — „Як гарно, прошу сестрички!“ Зустріч з Дротом була чи не найкраща з усього Ювілею!

— ** —

(Ви вже знаєте, новачки та новачки, хто такий Дрот, та що в цьому році святкуємо Його Ювілей — із листопадового числа „Готуйсь“).

Сестричка Орися гуторить з новачками в Пластовому таборі ім. О. Тисовського (Німеччина)

Новачка Оля і киця Мурця

Новачки — ви любите котиків, правда? Напевно любите, бо новачка любить всі звірятка. Але чи ваші котики вмють пити молоко з пляшки та держати пляшку лапками, як це робить „Мурця“ новачки Олі Копистянської із роя „Маки“ в Гемпстедті? Якщо не вмють — то спробуйте їх навчити!

— ** —

Новачки „Ластівки“ із Філадельфії із своєю ройовою Марійкою Бачинською відгадали загадки з „Готуйсь“ за вересень — і то добре відгадали! Може Ваш рій теж цієї штуки спробує?

“HOTUJS” — Magazine
for Ukrainian Children
Published by “Molode Zyttya”, Inc.
New York, N. Y.
Видає „Молоде Життя” зареєстрована
корпорація у ЗДА.
Редагус Колегія під проводом пл. сен.
Лесі Храпливої
158 E. 7th St., New York 9, N. Y. USA
Apt. 3A
Загальна Редакція й Адміністрація
пл. сен. Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St., Philadelphia 30, Pa.
USA.

Ціна 0.20 дол. Річна передплата
(за 10 чисел, крім вакацій) 2 дол.

Друкарня „Свободи” — 81-83 Grand St.
Jersey City 3, N. J.